

Jordanska dolina.

O prvinah.

O sôlnem dôlu glási
Ječé naj še takó,
Na sveti vendar včasi
Živeti je lepó.

Kar nas pri kaplji zlati
Prijateljev dobé,
Med sabo, ko med brati,
Razkrivamo srcé.

Za svete vzore vneti,
Sovražniki z nikóm,
Potujemo po sveti,
Goreči za svoj dom.

In koder srca blaga
Poslušajo naš spev,
Vsa družba nam pomaga
Povišati odmev.

Da vóda poleg zémle,
Da poleg ognja zrak
Tvoré življenja témle,
To vé med nami vsak.

A tudi zdravje drago
In mlad, cvetóč obraz
In čas na razpolago
Prvine so za nas.

In ako mesto vóde
Sprejmémó vino vmes,
Ne žalimo gospóde,
Učeče, kaj je res.

Kdor vedno meje črta
In v jednomer uči,
On srca nam odprta
Zapira in hladí.

Ko je pri Berezini
Napoleon prepál,
On pēti je prvini
Pravico pripoznál.

Govoril je košato:
Ne ogenj, voda, meč —
Premoglo me je blato,
Da nisem vstrajal več.

Mi pak na pēto mesto
Postavimo lahkó:
Nad gladko, suho cesto
Smejoče se nebó.

O, kadar té prvine
Nasmevajo se nam,
Na vse skrbi spomine
Preženemo drugam.

Srcé bi pohitélo
Zemljane vse objét,
V objemi vsem velelo:
Kakó je lep ta svet!

In pride čas, da grémo —
Nekterim se v očéh,
Ko zadnjič zapojémó,
Igrá s solzámi smeh.

Zató naj v tožnem glasi
Velí, kar hoče, kdó,
Na sveti vendar včasi
Živeti je lepó.

Anton Medved.

Še enkrat!

Še enkrat mi prinēsi zlate hipe
Nazaj, krilati, vedno béžni čas,
Ko pred očetno hišo v sencí lipe
Vesel in mlad mi cvētel je obraz!

Še enkrat mi pokaži mater milo,
Ki davno že mi v črni zemlji spi,
Ki jo srcé je moje bolj ljubilo,
Kot druga srca vsa in vse stvari!

Še enkrat pôkoj duše mi povrni,
Ko miren vstajal sem in miren spal;
Podobe jasne pred menoj odgrni
V prírodi lepí mojih rodnihtal!

Todà nikdar, nikdar! — Oh, ko bi gledal
Samó trenútek préšle dôbe raj,
Potem šele bi bridko se zavedal,
Kaj nisem zdaj in česa nimam zdaj.

Anton Medved.